ΕΛΒΕΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΜΑΓΝΟΥ

Τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Κάρολος ὁ Μέγας βρισκόταν στὴ Ζυρίχη, μήνυσε σ' ὅλη τὴν πόλι καὶ τὰ περίχωρα πὼς ὅσοι ἀπ' τοὺς κατοίκους ἤθελαν νὰ τοῦ ζητήσουν τίποτε, εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ παρουσιαστοῦν μόνοι των μπροστά του. Πρὶν μποῦν ὅμως στὸ παλάτι του, ἔλεγε ἡ διαταγή, ἔπρεπε νὰ χτυπήσουν μιὰ μικρὴ καμπάνα ποὺ ἦταν κρεμασμένη σ' ἕνα στύλο μπρὸς στ' ἀνάκτορα.

Μιὰ μέρα ὁ βασιλιᾶς καθόταν στὸ τραπέζι μαζὶ μὲ μερικοὺς εὐγενεῖς τῆς ἀκολουθίας του κι' ἔτρωγε. Ἔξαφνα ἀκούστηκε ἡ καμπάνα νὰ χτυπᾶ καὶ μάλιστα μ' ἕναν τρόπο ἀσυνήθιστο.

Ὁ Κάρολος ἔστειλε ἀμέσως τοὺς ὑπηρέτες του γιὰ νὰ ὁδηγήσουν μπροστά του τὸν ἄγνωστο ποὺ ἐρχόταν νὰ τὸν ἰδῆ. Ἐκεῖνοι κύτταξαν ἀπὸ δῶ, κύτταξαν ἀπὸ κεῖ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν κανένα. Μόλις ἐγύρισαν πίσω, ἡ καμπάνα ἀκούστηκε νὰ χτυπᾶ καὶ πάλι. Ἐπῆγαν ξανὰ νὰ ἰδοῦν ποιὸς ἦταν, ἀλλὰ δὲν ἐφάνηκε κανένας.

Ὅταν τέλος ἡ καμπάνα ἐχτύπησε καὶ γιὰ τρίτη φορά, κάποιος ὑπηρέτης εἶδε μὲ κατάπληξι ἕνα φεῖδι νὰ κρέμεται ἀπὸ τὸ σκοινί της καὶ νὰ τὸ κουνάη δεξιὰ-ζερβά. Μόλις ὁ βασιλεὺς ἔμαθε περὶ τίνος ἐπρόκειτο, σηκώθηκε ἀπ' τὸ τραπέζι καὶ βγῆκε ἔξω λέγοντας ὅτι εἶχε χρέος νὰ φροντίζη καὶ γιὰ τὰ ζῶα.

Ἅμα ἔφτασε κοντὰ στὸ μέρος ὅπου βρισκόταν τὸ φεῖδι, τὸ ἑρπετὸ ἔσκυψε μπροστά του τὸ κεφάλι του καὶ σύρθηκε πρὸς τὴν κοντινὴ λίμνη, γυρνῶντας κάθε τόσο νὰ ἰδῆ ἂν ὁ μονάρχης τὸ παρακολουθοῦσε.

Ὁ βασιλιᾶς, ἀπὸ περιέργεια πῆρε τὸ φεῖδι ἀπὸ πίσω καὶ σὲ λίγο βρέθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ πέτρινη κουφάλα. Μέσα στὴν τρύπα αὐτὴ βρισκόντουσαν τὰ μικρὰ τοῦ δυστυχισμένου φειδιοῦ καὶ δίπλα τους ἦταν ξαπλωμένο ἕνα ἄγριο ζῶο μὲ τερατώδη μορφὴ καὶ κατακόκκινα μάτια. Ὁ βασιλιᾶς διέταξε ἀμέσως νὰ σκοτώσουν τὸν ξένο ἐπιδρομέα, καὶ τὸ φεῖδι μπῆκε μὲ μεγάλη χαρὰ στὴ φωλιά του.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ φεῖδι παρουσιάστηκε ξανὰ στὸ παλάτι, ὄχι ὅμως γιὰ νὰ ζητήση καὶ πάλι βοήθεια, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐκφράση στὸν εὐεργέτη τὴν εὐγνωμοσύνη του. Ἐπροχώρησε ἄφοβα μέσα στὴν εὐρύχωρη τραπεζαρία καί, μόλις ἐσίμωσε στὸ αὐτοκρατορικὸ τραπέζι, ἀνοιχθώθηκε ἄξαφνα κι' ἀπόθεσε μέσα στὸ κύπελλο τοῦ βασιλιᾶ ἕνα διαμάντι ἐξαιρετικὰ μεγάλο, ποὺ ἀστραποβολοῦσε. Ὁ Κάρολος ἐδέχτηκε μὲ ἀληθινὴ εὐχαρίστησι τὸ δῶρο τοῦ φειδιοῦ κι' ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα τὸ χρησιμοποιοῦσε γιὰ νὰ συγκρατῆ στὸ κπέλλο του τὸ φτερό.

Τὸ διαμάντι αὐτὸ σώζεται ἀκόμα σὲ κάποιο ξένο μουσεῖο...

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Τὰ χίλια μύρια λούλουδα στὸ περιβόλι ἐκεῖ (ποὺ ἀνθοῦν,
καθὼς μοῦ γλυκοσάλειναν τὰ μικροκάμωτα (κεφάλια,
στὴ συντροφιά τους θάρρεψα πὼς μὲ καλοῦν ἀγάλια - ἀγάλια
κάποια κρυφὰ παράπονά τους νὰ μοῦ ἐμπιστευθοῦν.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Παρουσίασε τὴν ἀναφορὰν εἰς τὸν Διοικητὴν τοῦ Συντάγματος

κυπωδέστερος τῶν εὐζώνων, ἀνέλαβε νὰ φέρη στὸ Διοικητὴ τὸ ἔγγραφο.

— Κὺρ λουχία !... Ἔ, κὺρ λουχία, ἀπετάνθη μετὰ σεβασμοῦ στὸ λοχία ὁ ἐκ τῶν εὐζώνων Χαντζαρούλας.

— Τί ;

— Μὴ μᾶς χαλάσαν τὴν πίστι ἐκεῖνοι ἐκεῖ κάτ' μὶ τὰ ψηλὰ κολλάρα, στὴν Ἀθήνα ;

— Μάλλοιν θὰ ἰχάλασιν οὐ κόσμους, ἀπάντησε καὶ ἐπανέλαβε ὁ ἀπαρηγόρητος λοχίας.

— Νὰ ἰδῆτι ὅτι θὰ ἰχάλασιν οὐ κόσμους !

Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Ἡμεροδείκτης ἐσημείωνε... Ψυχοσάββατο καὶ τὴν μεθεπομένη 12 Δεκεμβρίου !...

— Τ' Ἄϊ Σπυρίδοινους, προυσκυνῶ τὴ χάρι τ' !... εἶπε ὁ Χαντζαρούλας.

— Ἀκοῦτε ποὺ σᾶς τοὺ λέου, ὁ λοχίας ἔλεγε κι' ἀναστέναζε, οὐ κόσμους χάλασι, μουρὲ πιδιά, κι' ἀνακατευτήκανε σὰν τραπουλόχαρτα ἡ 'μέρις !... Κάμτι, μουνάχα, τοὺ σταυρό σας κὶ συχωράτε με κι' οὐ Θιὸς νὰ σᾶς συχωρέση !...

Ἐντωμεταξὺ ὁ Ζαρκαδοπαφύλης, τρέχοντας, διασκέλιζε σάρες καὶ βουνά, πηγαίνοντας πρὸς σύλληψιν τῶν... Χριστουγέννων, ποὺ ἐξακολουθοῦσαν νὰ μὴ φαίνονται.

— Χριστούγεννα !... εἶπε ὁ Διοικητής, σὰν διάβασε τὸ ἔγγραφο. Τώρα κοντεύει πειὰ ν' ἀναστηθῆ ὁ Κύριος !...

Ὅταν ὁ Ζαρκαδοπαφύλης ἔφερε τὴν ἀπάντησι αὐτή, οἱ εὐζῶνοι ἐξεπλάγησαν.

— Πῶς θ' ἀναστηθῆ, ἀφοῦ δὲν γεννήθηκι ἀκόμα !... φώναξαν.

Τέλος ἡ ποθητὴ ἡμέρα τοῦ Ἡμεροδείχτη ἐφάνηκε. Ξημέρωσε μιὰ φορὰ Χριστούγεννα, ἀλλὰ.... μετὰ τὴν Καθαρὰ Δευτέρα !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

—Οὐ 'Ημιρουδείχτης εἶν' μεθυσμένους!...

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

('Απὸ τὰ σατυρικὰ φύλλα ἔλου τοῦ κόσμου)

Ὁ Ἱεροψάλτης: Σᾶς βεβαιῶ, δεσποινίς, ἔτι ποτὲ τὸ στόμα μου δὲν εἶπε ψέμματα.

Ἐκείνη: Σᾶς πιστεύω, ἀφοῦ μιλᾶτε διαρκῶς... μὲ τὴ μύτη !

***

Ὁ γιατρὸς ρωτάει τὴ σύζυγο τοῦ ἀσθενοῦς :

— Τοῦ ἔχουν κάμει ἀφαιμάξεις ;

— Πῶς ! ὁ εἰσπράχτορας τῶν φόρων ἔρχεται κάθε μῆνα...

***

— Χαριτωμένη αὐτὴ ἡ γύρα ! Λένε πὼς ἐσυνπαντρεύεται...

— Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἤθελα νὰ γίνω ὁ δεύτερος ἀντίζας μιᾶς χήρας.

— Νὰ σοῦ πῶ... Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα νὰ εἶμαι ὁ δεύτερος παρὰ ὁ πρῶτος !...

***

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία ἔλοβαν ταχυδρομικῶς δύο εἰσιτήρια δωρεὰν γιὰ τὴν Ὄπερα. Ἕνα μπιλλιετάκι τὰ συνοδεύει μὲ τὴν ἑξῆς λακωνικὴ φράσι :

«Σᾶς τὰ στέλνει ἕνας φίλος. Μαντεύσατε ποῖος».

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία χωρὶς νὰ πολυσκεφθοῦν, ἔσπευσαν τὸ βράδυ νὰ παρευρεθοῦν στὴν παράστασι τοῦ «Λοενγκριν», τοσοῦτον μᾶλλον καθόσον ὁ ἄγνωστος δωρητὴς εἶχε πληρώσει καὶ τοὺς φόρους.

Ὅταν γυρίσαν, ἐνθουσιασμένοι, τὰ μεσάνυχτα στὸ σπίτι, βρῆκαν τὰ συρτάρια τους σπασμένα. Τοὺς εἶχαν «σταυλίψει !...

Σ' ἕνα κομμοδίνο ὑπῆρχε ἕνα δεύτερο μπιλλιετάκι μὲ τὶς λέξεις : «Τώρα τὸ ξέρετε !»

***

Ἕνα χαριτωμένο τυπογραφικὸ λάθος, ἔγινε κάποτε στοὺς «Τάϊμς» τοῦ Λονδίνου.

Στὸ κλείσιμο τῆς σελίδος, ξέφυγε ἀπὸ κάποιο τηλεγράφημα ἐκ Κίνας, μιὰ ἀράδα καὶ κόλλησε σ' ἕνα κοινωνικὸ ἀναγγελίας γάμου. Ἔτσι οἱ ἀναγνῶσται τῶν «Τάϊμς» διάβαζαν τὴν ἄλλη μέρα :

«Ὁ κ. Λεῖνα καὶ ἡ δεσποινὶς Τάδε ἐνυμφεύθησαν. Ἀναμένονται τοιχοροί» !..

***

Μιὰ φορὰ σ' ἕναν κύκλο Γάλλων συγγραφέων συζητοῦσαν γιὰ μιὰ ὥμορφη Παριζιάνα ἠθοποιό.

— Ἰσχυρίζεται ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ζήση μὲ λιγώτερα ἀπὸ ἑκατὸ χιλιάδες, τὸ χρόνο εἶπε κάποιος.

— Αὐτὸ τὸ εἰσόδημα ἰσοδυναμεῖ μὲ δυὸ φίλους ἀπὸ πενῆντα χιλιάδες φράγκα ὁ καθένας ! ἀπάντησε ὁ Ἀλφρέδος Καπύς.

Καὶ ἔπειτα ἀπὸ λίγο πρόσθεσε :

— ...ἢ μὲ δύο χιλιάδες φίλους ἀπὸ ἕνα τάλληρο ὁ καθένας !...

***

Στὸ ἑστιατόριο ἕνας ἀπὸ τοὺς πελάτας, ποὺ βρῆκε ἄθλια τὰ φαγητά, ἀφοῦ ἐπλήρωσε τὸ λογαριασμὸ λέει στὸν ξενοδόχο :

— Καὶ τώρα, ἄς... φιληθοῦμε.

— Πῶς ; Νὰ φιληθοῦμε !... λέγει ἐκπληκτος ὁ ξενοδόχος.

— Ναί, γιατὶ θαρρῶ πὼς μ' αὐτὰ ποὺ μοῦ δώσατε κ' ἔφαγα δὲν θὰ ξαναϊδωθοῦμε πλέον !...

***

Ἡ κυρία: Ἅμα χτυπῶ δυὸ φορὲς τὸ κουδοῦνι ν' ἀφίνης ὅ,τι δουλειὰ ἔχεις καὶ νὰ ἔρχεσαι νὰ μὲ χτενίζης ἀφοῦ πλύνεις τὰ χέρια σου.

Ἡ ὑπηρέτρια: Θὰ πλύνω τὰ χέρια μου πρὶν σᾶς χτενίσω ἢ κατόπιν ;

***

Ἐκείνη: Ἡ καρδιά μου εἶνε σκληρὴ σὰν τὸ κρύσταλλο. Δὲν τὴ ραγίζει τίποτε.

Ἐκεῖνος: Οὔτε ἕνα διαμάντι ;

Ἐκείνη: Αἴ, ἂν εἶνε μεγάλο, ἴσως...

***

Ἕνας φραγκόπαπας, ἐπεκαλέσθη κάποτε στὴν ἐκκλησία τὴν ἐλεημοσύνη τῶν ἐκκλησιαζομένων καὶ ἔδωσε τὸ κπέλλο του πρὸς σύνεξιν τῶν προσφορῶν. Τὸ κπέλλο του ὅμως, τοῦ ἐπεστράφη χωρὶς νὰ περιέχη οὔτε μιὰ πεντάρα. Τὸ ἀναπεδογύρισε τότε πάνω στὸ τραπέζι γιὰ νὰ δείξη ὅτι δὲν περιεῖχε τίποτε, κ' ἐφώναξε δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι :

— Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, γιατὶ μοῦ φύλαξες τὸ κπέλλο μου, ἀφοῦ πέρασε ὁπὸ τὰ χέρια τέτοιων ἀνθρώπων !...

***

— Τί θὰ προτιμοῦσες νὰ ἤσουνα ; Ἰούλιος Καῖσαο ἢ Σορλώ.

— Σαρλώ ;

— Γιατί ;

— Γιατὶ ὁ Σαρλὼ ζῆ ἀκόμα !...